

אריה זרון, אלפרדו, איננו

אלפרדו

אלפרדו היקר שלום רב. כבר לא אשמע את ברכתך החמה מתי שרק שנפגשנו בדרכים: "היי ולטר". דרכינו הארוכות המשותפות נפרדות עכשיו. ועל זה אני מתאבל בצער עמוק. אבל בצד שני הוקל לי – סבלך הקשה הסתיים.

דרכנו המשותפת הונחילה לפני הרבה זמן, ניפגשנו בפעם הראשונה לפני 62 שנה, כאשר אני, כסטודנט, הדרכתני בסופי השבוע בתנועת נוער בעיר הולדתך "Chemnitz" ואתה, אז נער צעיר, הצטרפת לתנועה. ושוב נפגשנו אחרי כן באנגליה, ב-South Wales, כאשר אתה היית במסגרת עלית הנוער ואני בצוות המדריכים. אחרי שהתבגרתם, אתה וכל הקבוצה ויצאתם ממסגרת עלית הנוער, ייסדתם קיבוץ הכשרה ואנחנו שוב ניפגשנו, אבל כבר לא כמדריך וחניך, אלא כשווים, למרות הייתי יותר מבוגר. עבדנו שנינו במאמץ מלחמתי, אתה בחקלאות ואני בהנדסה חקלאית. משך כמה שנים חיינו חיי שותפות מלאים ועשיריכם שבהם אספנו הרבה ניסיון וחוויות. בסוף המלחמה עליתי עם משפחתי ארצה ואתה הצטרפת אלינו אחרי מלחמת הקוממיות, נעשית חבר בקיבוץ וגם הקמת משפחה. זאהו וההיסטוריה, בקיצור. אבל יותר מעניין מההיסטוריה, אלפרדו האישי. אחד הדברים שהשפיעו על חיי כל אלה שחיו משך כמה שנים באנגליה, כמונו, היה המגע עם העם המשוט, אירח חייהם וסגולותיהם השאירו על כולנו רושם עמוק. היחס הישר והגילתי אמצעי בין בני אדם, ההומור היבש, היכולת לצחוק על עצמך, החום והצניעות, המשמעות האישית הטיבעית. כאמור כל זה השפיע על כולנו אבל אולי עוד יותר על אלפרדו והשאיר אצלו עקבות משך כל חייו המבוגרים.

החום האישי, ההומור היבש, היחס החבו לכול החברים, הצניעות, זה אלפרדו.

אלפרדו I'll miss you.

אפריל 13 1999

זאב וייל

אלפרדו זרון ז"ל

המחשבה שנעמוד על יד קברך ונספיד אותך הפריעה לך. חושבת בטח על כל האנשים שיעמדו ויגידו דברים יפים עליך עם דמעות בעיניים ללא חיוך על השפתיים. הרי איך אפשר לדבר עליך ללא חיוך על השפתיים? תמיד היית מוכן עם איזה בדיחה, עם חיוך וניפנוף ביד, או עם מילה תומכת.

אין הרבה אנשים שזכו כמונו למשפחה מאמצת מורחבת כזאת במעין צבא. אמא ואבא, זוזים ודודות, אחים ואחיות - משפחה מורחבת מאד שעם השנים רק גדלה. תמיד היה מקום לעוד אולפניסטית ועוד אולפניסטית ואם במקרה היא תתחתן עם אחד הבנים - מה טוב. העיקר שבמדברות אנגלית (עדיף של המלכה אבל) וידעות להכין נה אנגלי.

כל יום שישי בארוחת ארבע מחליפנו חוויות, טועמים מהעוגות ובכלל מפגש משפחתי מסורתי THE MORE THE MERRIER. בבית הקטן תמיד מצאתם מקום לכל החבורה. בינה אוסף צעצועים, מעשה ידך, כדי לשעשע את הצעירים בזמן שהמבוגרים מקשקשים. פינה אחרת לתחפושות, תמיד שמחת בהופעות.

בכל שמחה וכל עצב אתה ורותי מצאתם את הזרז אלינו. בבית חולים או בבר מצווה של אחד הילדים. יום הולדת לא שכחתם והצלחתם להגיע לכל אירוע משפחתי לא חשוב איפה.

עם השנים הפכתנו לסבא וסבתא, זוג קשישים, כמו יונים, שחיממתם את הלב של כל הסובבים אתכם. יצאתם לטיולים, שמרתם על הנכדים, קטפתם פטל לריבה, וסתם נהניתם לבלות ביחד.

היו שני מושגים אצלנו במשפחה "רינה ואברהם" ו- "רותי ואלפרדו". עדיין קשה לנו להגיד רק רינה ועכשיו נצטוו להתרגל להגיד רק רותי.

לכם רותי, גדעון, יואל ומישקה נפלה הזכות לחוות במחיצתו של בעל, אב וסג שאפשר רק לקנא בכם. וברגע זה של עצב ודמעה בקצה העין צריך למצוא את הנחמה בזכרון הרגעים המאושרים הרבים שיכולתם לחוות בקרבתו של אלפרדו.

אנו מקווה שידערו שאהבנו אותך והייתה זאת זכות להיות חלק ממשפחתך. בכל היינו לא הכרנו בן אדם יותר נחמד ממך. אנו שמחות שהצלחת להגיע לבית החדש ולזכות למסיבה גדולה ליום הולדתך ה- 75. היית שם מלך המשפחה, תואר שהרווחת בכבוד בכל השנים של השקעה ואהבה במשפחה המורחבת המיוחדת הזאת. RIP.

באהבה

בנורת' "the anglosaxons"

אלפרדו שלנו

הכרתי את אלפרדו ב- 1944 כאשר נשלחתי עם עוד מספר חברים, לאחר שבית החלוק שלנו, גלונדון הופצץ ונהרס כליל, אל מקום הכשרה בכפר קטן בשם Kempsey. אחוזי האירוע הטראומטי התקבלנו שם על ידי המזכיר - אלפרדו - בלבביות ובהבנה הוא הושיט לנו את כל הכיוע האפשרי - הגענו, הוי, כמעט בלי שום דבר. תוך זמן קצר מאד, הריגשונו בבית, לא נעט הזדות לאלפרדו, שכבר אז גילה אישיות בלתי רגילה, עברנו למקום הכשרה אחר ומחפיקיזי היה לדבר עם האיכר שאצלו עבד אלפרדו ולשכנע אותו לקבל אדם אחר במקומו. רק אחרי משא ומתן ארוך והסברים אין סוף הסכים האיכר לשחרר את אלפרדו שהיה עמוד התווך שהחזיק את החווה.

נשארנו יחד בחבורה שלנו עד שהגיע תורנו לעלות ארצה בעליה ב'. לא הפלגנו באותה אוניה ואף לא היינו באותו מחנה בקפריסין. שם אלפרדו עבד בתור "טבח" בבית חולים צבאי בוויטי שבו טופלו מעפילים חולים. הוא הצליח, לכל הדעות, להכין אוכל טוב למרות המנות הדלות שהקציב הצבא הבריטי עבור העולים.

אחוזי השיחרור, הצטרף אלפרדו למעין צבי ומצא פה את מקומו.

האימון שנתנו בו משתקף בתפקידים הרבים שמילא. הוא עבד כטרקטוריסט בפלחה, היה חצון בחצר למטה ואחראי על התערובות לכל בעלי החיים, זאג לאיחסון של זרעים למינהם וזבל כימי. ואחר כך קיבל על עצמו את האחריות על האסם. הוא ניהל את האספקה הקטנה, לפני היות הכל בו ושנים רבות כיון כמרכז קניות. זמן מה עבד בחנות "תנובה" שלנו בזכרון יעקב - זמן מה יחד אתי וכל פעם התרשמתי מקור הרוח שלו ומההומור כלפי הקונים המאוד קשים והעצבניים. הוא היה המחסנאי ב"הצבי", אחראי על אחזקת חדר האוכל, ועוד ועוד עד שבזמן האחרון היה נהג להולכת המתקשים ללכת בתוך הקיבוץ.

אלפרדו ורותי עשו דבר מיוחד מאוד בכך שיצאו ל"שנת שרות" בגיל מבוגר, לאחר שילדיהם גדלו. הם עשו את השרות בקיבוץ הצעיר רביד שבגליל, העניקו לחבורת הקיבוצניקים הצעירים הרבה עזרה ותמיכה והיו גם אהובים ומקובלים.

אלפרדו ורותי הקימו משפחה למופת והוא הראה את הכישורים המיוחדים שלו בבניה ובצביעה של צעצועים יפים לנכדים. בכלל היו לו ידיים מזהב - כמו שגם היה ליבו.

בן אדם בעל לב חם, חוש הומור ואופי יחודי.

לא נשכח אורנו, אלפרדו שלנו,

ידני יקר וחבר במלוא מובן המילה

ולטר בראון

אלפרדו זרון ז"ל

המחשבה שנעמוד בקברך ונספיד אותך הפריע לך. חשבת בטח על כל האנשים שיעמדו ויגידו דברים יפים עליך עם דמעות בעיניים ללא חיוך על השפתיים. הרי איך אפשר לדבר עליך ללא חיוך על השפתיים. תמיד היית מוכן עם איזה בדיחה, עם חיוך וניפנוף ביז, או עם מילה תומכת.

אין הרבה אנשים שזכו כמונו למשפחה מאומצת מורחבת כזאת במעין צבי. אמא ואבא, דודים ודודות, אחים ואחיות - משפחה מורחבת מאד שעם השנים רק גדלה. תמיד היה מקום לעוד אולפניסטית ועוד אולפניסטית ואם במקרה היא תתחתן עם אחד הבנים - מה טוב. העיקר שמדברות אנגלית (עדיף של המלכה אבל). ויודעות להכין תה אנגלי.

כל יום שישי בארוחת ארבע מחליפים חוויות, טועמים מהעוגות ובכלל מפגש משפחתי מסורתי THE MORE THE MERRIER. בבית הקטן תמיד מצאתם מקום לכל החבורה. בפינה אוסף צעצועים, מעשה ידיך, כדי לשעשע את הצעירים בזמן שהמבוגרים מקשקשים. פינה אחרת לתחפושות שתמיד שמחת בהופעות.

בכל שמחה וכל עצב אתה ורותי מצאתם את הדרך אלינו. בבית חולים או בבר מצווה של אחד הילדים. יום הולדת לא שכחתם והצלחתם להגיע לכל אירוע משפחתי לא חשוב איפה.

עם השנים הפכתם לסבא וסבתא, זוג קשישים, כמו יונים, שחימתם את הלב של כל הסובבים לכם. יצאתם לטיולים, שמרתם על הנכדים, קטפתם פטל לריבה, וסתם נהנתם לבלות ביחד.

היו שני מושגים אצלנו במשפחה "רינה ואברהם" ו- "רותי ואלפרדו". עדיין קשה לנו להגיד רק רינה ועכשיו נצטרך להתרגל להגיד רק רותי.

לכם רותי, גדעון, יואל ומישקה נפלה הזכות לחוות במחיצתו של בעל, אב וסב שאפשר רק לקנא בכם. וברגע זה של עצב ודמעה בקצה העין צריך למצוא את הנחמה בזכרון הרגעים המאושרים והרבים שיכולתם לחוות בקרבתו של אלפרדו.

אנו מקוות שידעת שאהבנו אותך והייתה זאת זכות להיות חלק ממשפחתך. בכל חיינו לא הכרנו בן אדם יותר נחמד ממך. אנו שמחות שהצלחת להגיע לבית החדש ולזכות למסיבה גדולה ליום הולדתך ה-75. היית שם מלך המשפחה, תואר שהרווחת בכבוד בכל השנים של השקעה ואהבה במשפחה המורחבת המיוחדת הזאת. RIP

באהבה

בנותיך ה"פליטות"